Jinan Hammoudes tale i forbindelse med undervisning om FN og menneskerettigheder

Taler
Jinan Hammoude
Sociolog og tidl. forkvinde for Center for Muslimers Rettigheder i Danmark (CEDA).

Dato
5. november 2026

Sted
Rysensteen Gymnasium, København

Omstændigheder
Talen blev holdt for gymnasieelever på Rysensteen Gymnasium i forbindelse med undervisning om FN og menneskerettigheder.

Jeg er muslim.

Og som barn elskede jeg svinefrikadeller.

Jeg vidste bare ikke, at de var lavet af svin.

Min pædagog Kenneth kaldte altid på mig som den første:

"Jinan! Der er frikadeller!"

Og jeg skyndte mig.

Jeg elskede Kenneth. Når vi havde været på tur, lod jeg som om, jeg sov, så han kunne bære mig ind i børnehaven. Jeg lå helt stille med lukkede øjne og udførte noget, jeg selv synes var meget overbevisende skuespil.

Når vi dansede rundt om juletræet, lod han mig også gå forrest.

I mit barnehoved var Kenneth en af de gode.

Pause.

En dag kom min far for at hente mig.

Jeg husker røde ansigter. Hurtige armbevægelser. To mandestemmer, der

tordnede gennem børnehaven.

Min far råbte.

Og jeg skammede mig.

Jeg skammede mig over hans vrede. Over hans accent. Over den måde, han fyldte rummet på.

Jeg ville have, at han skulle tale stille. Opføre sig ordentligt. Være sådan en far, der kunne hente sit barn uden at få alle til at kigge.

For hvis Kenneth var en af de gode, måtte min far vel være den dårlige?

Da vi gik derfra, forsøgte min far at berolige mig.

Han sagde: "Vi snakkede bare."

Jeg må åbenbart have misforstået de røde ansigter, de flyvende arme og lydniveauet.

De snakkede jo bare.

Da vi kom hjem, sagde min far:

"Kenneth hader os."

Jeg forstod det ikke.

Jeg forstod bare, at min pinlige far sagde noget grimt om min søde pædagog.

Så i mit barnehoved var regnestykket enkelt:

Hvis Kenneth var en af de gode, måtte min far vel være den dårlige.

Pause.

Det er først mange år senere, jeg forstod, hvad min far stod i. For nogle år siden

snakkede vi om barndommen og jeg sagde Kenneth var min yndlingspædagog.

Min far kiggede på mig og sagde ”Kenneth var en idiot”.

Han fortalte mig: At mine forældre havde gentagne gange sagt, at jeg ikke måtte få svinekød.

Kenneth gav mig det alligevel.

Han gjorde også grin med deres gebrokne dansk. Og min far huskede tydeligt en gang hvor min mor skulle hente mig og han havde sagt til hende at det hun havde på hovedet, ikke passede ind i en dansk institution.

Selvom deres dansk var ”gebrokkent”, var deres dansk tydeligt nok:

“Vores barn skal ikke have svinekød”, Min far havde sagt det roligt.

Han havde gentaget det.

Han var blevet ignoreret.

Og da han til sidst råbte, var det kun råbet, jeg så.

Ikke alt det, der kom før.

Ikke ydmygelsen. Ikke afmagten. Ikke oplevelsen af at aflevere sit barn til en institution, som behandlede hans tro og hans ord som en joke.

Pause.

Det mønster har fulgt mig siden.

Vi ser ofte minoritetens reaktion, men ikke det, personen reagerer på.

Vi ser stemmen, der bliver hævet, men ikke alle de gange, den talte roligt og ikke blev hørt.

Og så spørger vi:

"Behøver han være så vred?"

Måske burde vi spørge:

"Hvor mange gange skulle han have sagt det?"

Pause.

For Kenneth var det en frikadelle.

For min far handlede det om, hvorvidt han stadig havde ret til at være min far, når han afleverede mig ved døren til en dansk institution.

Om hans ord talte.

Om hans tro blev respekteret.

Om hans accent gjorde hans nej mindre værd.

Religionsfrihed findes ikke kun i store retssager.

Den findes også ved frokostbordet i en børnehave.

Den findes, når muslimske forældre siger:

"Mit barn skal ikke have svinekød."

Og institutionen svarer:

"Det respekterer vi."

Man skal ikke tale perfekt dansk for at have rettigheder.

Et nej kræver ikke perfekt udtale.

Pause.

Jeg skammede mig over min far den dag.

Det gør ondt at sige nu.

For det var ikke ham, der havde gjort noget forkert.

Men jeg havde allerede lært, at hans vrede var mere pinlig end Kenneths handling.

At min fars accent var noget, vi skulle dæmpe, mens Kenneths hån kunne passere som humor.

At det var min fars ansvar at gøre sin krænkelse behagelig for de mennesker, der havde krænket ham.

Pause.

Mit navn er Jinan Hammoude.

Jeg er sociolog. Muslim. Kvinde og mor.

Jeg er blevet mange ting siden den dag.

I dag arbejder jeg med menneskerettigheder.

Og når jeg ser tilbage, ser jeg ikke længere den pinlige far, der råbte ad den gode pædagog.

Jeg ser en palæstinensisk flygtning fra Libanon, som havde lært et nyt sprog, fundet vej i et nyt samfund og betroet en dansk institution sit barn.

Og i dag ved jeg, at min fars rettigheder også gjaldt, selvom han ikke talte perfekt dansk og ikke lignede Kenneth.

Jeg skammede mig over min far dengang.

I dag skammer jeg mig over, at han blev placeret i en situation, hvor hans datter lærte at skamme sig over ham.

Det var ikke hans vrede, der var problemet.

Problemet var alt det, der skulle til, før nogen lyttede.

Min far var ikke den dårlige.

Han var den eneste voksne i rummet, der insisterede på, at vores grænse også talte.

Han var den eneste, der forstod, at det aldrig bare havde handlet om en frikadelle.

Tak.

Kilde
Manuskript modtaget fra taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
Debattale

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/jinan-hammoudes-tale-for-elever-pa-rysensteen-gymnasium